

[Grethe Fenger Møller]

res højt. Vi ved alle, at den almindelige arbejdsløshed er stor, men vi ved også, at udviklingen har vist, at kvindernes andel i arbejdsløsheden er steget voldsomt, efterhånden som den økonomiske krise er stagneret. Vi har tal, der siger, at man yderligere må forvente en stigning i kvindearbejdsløsheden op til 43,8 pct. i januar kvartal og 48,4 pct. i april kvartal i år. Det er derfor meget vigtigt, at der i de almindelige bestræbelser for at bekæmpe arbejdsløsheden også gøres noget særligt for at bekæmpe kvindearbejdsløsheden.

Der har tidligere været rejst kritik af de beskæftigelsesforanstaltninger, der har været iværksat, idet man har sagt, at de kun kommer mændene til gode, ofte fordi der har været tale om beskæftigelsesforanstaltninger inden for traditionelle mandefag som f. eks. bygge- og anlægssektoren. Men spørgsmålet er, om forslaget fra SF om at pålægge kommuner og amter, at 40 pct. af de midler, der er bevilget til ekstraordinære beskæftigelsesforanstaltninger, skal bruges på kvinder, er den rigtige måde at løse problemet på. Man må gå ud fra, at der bag dette forslag ligger et ønske om at sikre, at kvinderne får en rimelig andel i beskæftigelsesmidlerne. Men spørgsmålet er altså, om det er rigtigt at lægge sig fast på en bestemt procent. Erfaringerne fra arbejdet med at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden har vist, at ungdomsarbejdsløsheden ikke fordeler sig jævnt over landet. Derfor har ordningen med at give midler til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden i forhold til kommunernes størrelse i praksis vist sig at fungere meget forskelligt i de enkelte kommuner.

På samme måde må man gå ud fra, at kvindearbejdsløsheden heller ikke fordeler sig ens. Der kan være områder i landet, der er præget af egnsudvikling, hvor der er særligt behov for at gøre noget for kvinderne, og hvor man må gå ud fra at 40 pct. ikke vil være tilstrækkeligt; der skal mere til. Der vil være andre områder, hvor det især er mændenes beskæftigelse, der er truet.

Det fremgik jo klart i dag, at såvel ministeren som arbejdsministeriets beskæftigelsessekretariat er meget opmærksom på de problemer, der er forbundet ined den store kvindearbejdsløshed, og at man også her tager initiativ til at bekæmpe den. Derfor mener jeg, at det vil være betænkeligt, om man lag-

de sig fast på en bestemt procent. Men det er jo spørgsmål, som vi må drøfte nærmere i folketingets arbejdsmarkedsudvalg.

Med hensyn til forslaget om at fremme arbejde til kvinderne gennem en ophævelse af adgangsbegrænsningen til sygeplejerskeuddannelsen, sundhedsplejerskeuddannelsen, jordemoder- og sygehjælperuddannelsen, forslag nr. B 61, kan man også rejse spørgsmålet, om det er det rigtige.

For det første kan man diskutere, hvorfor man lige har nævnt disse uddannelser. Hvorfor har man ikke nævnt andre uddannelser som f. eks. ergoterapeuterne? For det andet er det sådan, at man ikke bare kan sige: nu ophæver vi en adgangsbegrænsning, og så skaffer vi arbejde til så og så mange hundrede kvinder på den måde. Problemerne inden for denne sektor er jo, at der er mangel på kapacitet på uddannelsesstederne, og der er også problemer med mangel på praktikpladser. Hvis man derfor skulle gå positivt ind i drøftelserne af dette, så var det de problemer, man skulle se på, og ikke bare spørgsmålet om at ophæve en adgangsbegrænsning, der kun eksisterer i praksis, fordi der er så stort et ønske om at komme på disse uddannelsesinstitutioner.

Jeg er enig i, at det er meningsløst, at der ikke er adgang til beskæftigelse på disse områder for unge kvinder, som gerne vil ind, når det er klart, at der er mangel på sygeplejersker, og når det også er klart, at der er ventelister for at komme på hospitalet. Men jeg mener ikke, at dette problem skal løses på den måde, som SF har foreslået. Vi kan se nærmere på, om man eventuelt kunne løse det på en anden måde.

Med hensyn til forslaget om ligestilling mellem kvinder og mænd på offentlige arbejdspladser, forslag nr. B 59, så er jeg fuldt ud enig i, at der skal være ligestilling. Vi har jo haft en lov fra 1921, der siger, at mænd og kvinder har lige adgang til de offentlige arbejdspladser, men vi ved også godt, at fordelingen af mænd og kvinder på de forskellige niveauer ikke er ens. Det forekommer mig imidlertid meget rimeligt og klart, at det, som man ønsker med dette forslag til folketingsbeslutning, klart er omfattet af det kommissorium, som i dag gælder for ligestillingsrådet. Med det arbejde, der indtil nu har været udført i ligestillingsrådet, må jeg sige, at jeg har den største tillid til, at ligestillingsrådet